

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 15 maja 2024 roku

OS-WP-II.310.19.2024.AM

DECYZJA NR 513/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), w sprawie dotyczącej ustalenia:

I. W opisanym stanie faktycznym nr 1:

że za pojemniki na żywność jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wykorzystywane do transportu lub przechowywania żywności, Wnioskodawca nie będzie zobowiązany do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy - uznaję za nieprawidłową.

II. W opisanym stanie faktycznym nr 2:

że w przypadku sprzedaży produktów, o których mowa w Załączniku nr 6 do ustawy o opłacie produktowej, dla klienta, który nie jest użytkownikiem końcowym, Wnioskodawca nie będzie zobowiązany do pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b ww. ustawy - uznaję za prawidłową.

III. W opisanym stanie faktycznym nr 3:

że opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych spełniające wymagania normy EN 12875-1 oraz 12875-2 dla opakowań wielokrotnego użytku nie są zwolnione z obowiązku pobierania opłaty przez Wnioskodawcę, o której mowa w art. 3b ww. ustawy - uznaję za prawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 12 marca 2024 roku X, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą lub Spółką, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), zwanej dalej ustawą o opłacie produktowej. Pismem znak: OS-WP-II.310.19.2023.AM z 15 marca 2024 r. wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 ustawy Prawo przedsiębiorców, do usunięcia braków poprzez uzupełnienie wniosku. Strona złożyła uzupełnienie wniosku 25 marca 2024 r. Pismem z 28 marca 2024 r. znak: OS-WP-II.310.19.2024.AM wezwano ponownie Stronę do usunięcia braków wniosku. Na powyższe wezwanie Strona udzieliła odpowiedzi pismem z 8 kwietnia 2024 r. Pismem z 16 kwietnia 2024 r. znak: OS-WP-II.310.19.2024.AM wezwano ponownie Stronę do usunięcia braków wniosku. Na powyższe wezwanie Strona udzieliła odpowiedzi pismem z 19 kwietnia 2024 r.

Strona przedłożyła przedmiotowy wniosek co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy o opłacie produktowej, w sprawie dotyczącej ustalenia ponoszenia i pobierania opłat w poniżej przedstawionych przez Stronę 3 stanach faktycznych.

I. Stan faktyczny nr 1 przedstawiony przez Stronę:

„Spółka prowadzi działalność gospodarczą polegającą m.in. na dystrybucji produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy o opłacie produktowej, będących opakowaniami, na rzecz m.in. jednostek gastronomicznych handlowych, jednostek budżetowych oraz gospodarstw domowych.

Spółka sprzedaje pojemniki do Klienta, który twierdzi, że pakuje w te pojemniki wieloporcyjną żywność. Pojemniki te są przeznaczone do zapakowania od kilku do kilkunastu porcji żywności, czyli jeden pojemnik zawiera wiele porcji jednego dania. Np. pojemnik na pół-blachy ciasta. Są to pojemniki służące do przetransportowania w sposób bezpieczny i higieniczny wielu porcji produktu i zwyczajowo zapakowana w nim żywność nie służy do bezpośredniego z niego spożycia. Klient nie chce wystawienia faktury zakupowej ani paragonu z NIP. Twierdzi, że nie jest użytkownikiem końcowym i opłata jego nie dotyczy.

Pod pojęciem „Klient” w opisanej powyżej sytuacji rozumiemy Panią Kowalską, która jest osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą. Nie możemy wskazać czy jest to jednostka handlu detalicznego, hurtowego, gastronomicznego czy inny podmiot, gdyż nie mamy takiej wiedzy.

Klient kupuje od Spółki kilkanaście rodzajów pojemników do bezpiecznego i higienicznego przechowywania wielu porcji ciasta lub ciasteczek. Następnie wybiera z tych pojemników po jednej porcji ciasta i sprzedaje klientom. Zatem pojemniki te nie służą do bezpośredniego spożycia z nich porcji ciasta/ciasteczek. Tylko mają charakter stricte transportowo-przechowalniczy. Klient kupuje w ciągu roku po kilka, kilkanaście lub kilkadziesiąt sztuk pojemników (...)

Pojemniki te nie są przeznaczone do przechowywania substancji płynnych. Zatem producent nie podaje dla tych opakowań pojemności w litrach. Pojemniki te są opakowaniami typowo cukierniczymi do przechowywania i transportu żywności niepłynnej i w związku z tym rozmiary podawane są w jednostkach innych niż litry. (...)

Nabycie pojemników przez klienta jest potwierdzone wystawieniem przez Spółkę paragonu. Klient informuje nas, że nie jest klientem końcowym i Spółka nie jest zobowiązana pobierać od niej opłaty w myśl ustawy.

Właściwym organem do wydania interpretacji indywidualnej w niniejszych sprawach jest Marszałek województwa mazowieckiego, gdyż Spółka prowadzi działalność handlową na terenie województwa mazowieckiego, tj. punkty sprzedażowe oraz siedziba firmy zlokalizowane są na terenie województwa mazowieckiego.”

W tak przedstawionym stanie faktycznym nr 1 Strona powzięła następujące wątpliwości: „Czy pojemniki, w których pakowane jest od kilku do kilkunastu porcji żywności podlegają opłacie? Zwyczajowo nie spożywa się z tych pojemników i nie jest to też porcja dla jednej osoby.”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Zgodnie z Art. 3b. ust. 1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy o opłacie produktowej będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej „opłatą”. Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania zalicza się: 1) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka; 2) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie – w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 Dyrektywy PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/904 z dnia czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Motyw 12 stanowi, że pojemników zawierających więcej niż jedną porcję żywności lub pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów tej dyrektywy. W szczególności wyłączenie pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka wskazuje, że pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku.

Biorąc pod uwagę nie spełnienie jednego z kryteriów określających pojemniki na żywność objęte opłatą, tj. kryterium „przeznaczenia do bezpośredniego spożycia na miejscu lub na wynos”, wnioskuję, że pojemniki, w których umieszczonych jest więcej niż jedna porcja żywności i które głównie służą do bezpiecznego i higienicznego przetransportowania produktu nie są objęte przepisami Ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i w związku z tym, nie podlegają opłacie.”

II. Stan faktyczny nr 2 przedstawiony przez Stronę:

„Spółka sprzedaje Klientowi opakowania, które podlegają pod przepisy Ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Klient nie potrzebuje wystawienia faktury zakupowej tylko prosi o wystawienie zwykłego paragonu (bez wskazania NIPu). Klient twierdzi, że nie jest on użytkownikiem końcowym i że w dane opakowania będzie zapakowana żywność, która następnie będzie przez niego odsprzedawana dalej.

Klient oświadcza, że nie jest odbiorcą końcowym. Tylko i wyłącznie na podstawie oświadczenia Klienta przyjmujemy, że nie jest on odbiorcą końcowym. Przepisy prawa nie nadają uprawnień Spółce jako przedsiębiorcy do bezwzględnego sprawdzania i weryfikacji informacji podanych przez konsumenta. Dodatkowo nasz Klient powołuje się na przepisy ochrony danych osobowych RODO, że nie musi nam się legitymować i przedstawiać żadnych dokumentów.”

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

„Czy Spółka, na podstawie oświadczenia Klienta, że nie jest on użytkownikiem końcowym, może od Niego nie pobrać opłaty za pojemniki?”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Zgodnie z przepisami ustawy art. 3b. 1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej „opłatą”.

Kierując się definicją użytkownika końcowego z ustawy z dnia 11 maja 2001 art. 2 pkt 11ac, w której: za użytkownika końcowego rozumie się podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, wnioskuję, że w powyżej opisanej sytuacji ten Klient nie jest użytkownikiem końcowym.

W Ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, nie są określone sposoby weryfikacji prawdziwości informacji uzyskanych od klienta, w tym przypadku informacji o nie byciu przez niego użytkownikiem końcowym. Co więcej przepisy Ustawy nie nadają uprawnień, narzędzi oraz mocy sprawczej przedsiębiorcom prowadzącym jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną do weryfikacji i sprawdzenia wiarygodności

informacji otrzymanej od klienta.

Biorąc pod uwagę powyższe, wnioskuję, że Spółka nie powinna pobierać od Klienta opłaty od zakupionych przez niego opakowań wskazanych w Załączniku nr 6 ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.”

III. Stan faktyczny nr 3 przedstawiony przez Stronę:

„Spółka jako m.in. dystrybutor pojemników do żywności, posiada certyfikaty wydane przez producentów opakowań dotyczące wielokrotności ich użytku. Klient końcowy (gospodarstwo domowe) kupuje od Spółki pojemniki na żywność, które mają atest wielokrotności użytku wg norm EN 12875-1 oraz 12875-2. Klient będzie te pojemniki używał wielokrotnie tj. przetrzymywał w nich żywność, a po jej spożyciu będzie ją mył w zmywarce i ponownie napełniał i przetrzymywał w nich żywność. I tak powtórzy kilkanaście cykli. Pojemniki nie są zgodne z normą EN 13429:2004.”

W tak przedstawionym stanie faktycznym Strona powzięła następujące wątpliwości:

„Czy opakowania spełniające tylko wymagania norm EN 12875-1 oraz 12875-2 dla opakowań wielokrotnego użytku są zwolnione z opłaty pobieranej od użytkownika końcowego?”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„W Ustawie z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej nie znalazłem konkretnych wytycznych odnoszących się do wielorazowości czy wielokrotności użycia pojemników na żywność. Produkty wymienione w Załączniku nr 6 Ustawy odnoszą się tylko do jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych. Wnioskuję zatem, że opakowania, które posiadają certyfikaty wielokrotności użytku, wystawione przez akredytowane laboratoria i dostarczone przez producentów opakowań wymienionych w załączniku 6 ustawy, nie podlegają opłacie przez użytkownika końcowego według rozumienia przepisów Ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Jednak na podstawie zamieszczonych sugestii zawartych w ponownym wezwaniu z dnia 28 marca do uzupełnienia braków w wniosku stwierdzam, że opakowania które posiadają certyfikaty wielokrotności użytku, wystawione przez akredytowane laboratoria i dostarczone przez producentów opakowań wymienionych w załączniku 6 ustawy, ale nie spełniają zapisów normy EN13429:2004 podlegają opłacie od użytkownika końcowego według rozumienia przepisów Ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.”

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

W art. 3 pkt 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko zdefiniowano „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”, przez który rozumieć należy produkt w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Jednocześnie, w załączniku E w cz. I wymieniono produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakresem art. 8 ust. 2 Dyrektywy, dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Powołany przepis wskazuje, że państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby producenci przedmiotowych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz, o ile nie są już one uwzględnione, następujące koszty: a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów; b) koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie

koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz c) koszty sprzątnięcia odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania. Odnosząc się do przedstawionych we wniosku stanów faktycznych w kwestii stosowania przepisów ustawy o opłacie produktowej, w pierwszej kolejności zdefiniowania wymaga zatem, zawarte w ww. ustawie, pojęcie przedsiębiorcy z art. 2 pkt 9b ustawy o opłacie produktowej – przez które rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Dodatkowo z uwagi na konieczność osiągnięcia celu w postaci zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko poprzez zmniejszenie ich stosowania, przepis z art. 3b ust. 1 ustawy o opłacie produktowej zobowiązuje przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w zał. nr 6 do ustawy, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach.

Produktami takimi są kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka oraz pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Zgodnie z art. 2 pkt 11ac ww. ustawy, przez użytkownika końcowego rozumie się podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Zgodnie z art. 2 pkt 9e ww. ustawy przez produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych rozumie się produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Opakowanie wielokrotnego użytku definiowane jest w art. 8 pkt 9 ustawy z 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1658 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o opakowaniach – jako opakowanie przeznaczone, zaprojektowane i wprowadzone do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jednego cyklu życia wielokrotną rotację przez powtarzane napełnianie lub ponowne użycie do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone; opakowanie to staje się odpadem opakowaniowym, gdy przestaje być opakowaniem wielokrotnego użytku.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o opakowaniach, wymagania, o których mowa w art. 11 ust. 1-3 i art. 1 tej ustawy, uważa się za spełnione w przypadku zgodności opakowań z normami zharmonizowanymi w rozumieniu ustawy z 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz.U. z 2022 r. poz. 1854). Wśród tych wymagań jest przepis, który wprowadza wymóg, aby opakowania były projektowane w sposób umożliwiający m.in. ich wielokrotne użycie i późniejszy recykling. Ocena ta powinna być dokonana na podstawie przepisów ustawy z 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz.U. z 2022 r. poz. 1854).

Szczegółowe warunki zgodności z wymogami zasadniczymi dotyczącymi opakowań wielokrotnego użytku określono w europejskiej normie zharmonizowanej EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”.

Mając powyższe na uwadze, jedynie opakowania wielokrotnego użytku spełniające warunki określone w definicji opakowania wielokrotnego użytku i zgodne z europejską normą zharmonizowaną EN 13429:2004 „Opakowania – Wielokrotne użycie”, w tym dotyczące posiadania deklaracji zgodności z tą normą oraz istnienia systemów wielokrotnego użycia, są wyłączone spod regulacji ustawy o opłacie produktowej.

Jednocześnie trzeba podkreślić, że produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych dotyczy również hierarchia sposobów postępowania z odpadami w myśl zasady 3R: Reduce (ograniczaj wytworzenie), Reuse (używaj ponownie), Recycle (poddawaj recyklingowi). Zgodnie z art. 17 ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2023 r. poz. 1587 z późn. zm.), obowiązuje następująca hierarchia sposobów postępowania z odpadami:

1. zapobieganie powstawaniu odpadów;
2. przygotowywanie do ponownego użycia;
3. recykling;
4. inne procesy odzysku;
5. unieszkodliwianie.

W odniesieniu do pytania i stanu faktycznego nr 1.

Artykuł 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone.

Przy tym w art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej, definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Zgodnie z art. 3b ust. 1 ustawy o opłacie produktowej, przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego/hurtowego, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (w tym pojemniki na żywność) będące opakowaniami, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty.

Art. 2 pkt 11ac ww. ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

Pojemniki na żywność objęte przepisem z art. 3b ustawy o opłacie produktowej, to pojemniki w

tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność (załącznik nr 6 pkt 2 ww. ustawy).

Należy przy tym podkreślić, że aby pojemnik na żywność wchodził w zakres stosowania ww. ustawy, musi spełnić łącznie wszystkie powyższe trzy kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach. W dokumencie opracowanym przez Komisję Europejską pt. „Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/C 216/01)” (dyrektywa SUP), zwane dalej „wytycznymi”, wskazano, że „oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Chociaż odniesienie w art. 12 do pojęcia pojedynczych porcji żywności wskazano jako element decydujący, nie przedstawiono w dyrektywie żadnej definicji ani powszechnego rozumienia pojęcia pojedynczej porcji. Motyw 12 stanowi, że pojemników zawierających więcej niż jedną porcję żywności lub pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów tej dyrektywy. W szczególności wyłączenie pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka wskazuje, że pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku. Odpowiednia pojemność i rozmiar mogą jednak różnić się w zależności od wartości odżywczej znajdującego się w pojemniku produktu spożywczego i od zwyczajów konsumpcyjnych w Unii. Ponadto w odniesieniu do pojemników na napoje w części C, części E sekcja I pkt 3 i części G pkt 3 załącznika do dyrektywy ustanowiono jednoznacznie próg pojemności i rozmiaru wynoszący trzy litry, powyżej których dyrektywa nie ma zastosowania. Próg ten świadczy o tym, że za istotne uznaje się zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które są porcjowane w taki sposób, aby jedna porcja była zwykle spożywana przez kilka osób. Analogicznie sugeruje się stosowanie tej samej objętości jako górnego progu w przypadku pojemników na żywność w celu ustalenia, czy daną porcję można zazwyczaj spożyć w ramach jednego posiłku”.

Kierując się ww. wytycznymi, pojemnik na żywność jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o rozmiarach odpowiadających objętości do trzech litrów jako pojemnik przeznaczony na jedną porcję żywności czy to do spożycia przez jedną osobę czy przez kilka osób, podlega przepisom ustawy o opłacie produktowej, w tym obowiązkowi, o którym mowa w art. 3b ww. ustawy. Mając powyższe na uwadze sprzedawca zatem musi kierować się tym kryterium objętości przy weryfikowaniu, czy podmiot nabywa jednorazowy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego, który podlega obowiązkowi pobrania za niego opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej.

Jak wskazała Strona, klient jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą nabywa pojemniki na żywność wykonane z tworzyw sztucznych jednorazowego użytku. Klient wykorzystuje ten pojemnik na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży, do pakowania i przechowywania ciasta lub ciasteczek. Stąd twierdzenie Strony, że klient nie jest użytkownikiem końcowym jest nieprawidłowe w myśl art. 2 pkt 11ac ustawy o opłacie produktowej.

Jednocześnie, jeżeli Strona sprzedaje pojemniki na żywność jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wprowadzane do obrotu w celach, o których mowa w Załączniku nr 6 ustawy o

opłacie produktowej, a klient chce je wykorzystać do innych celów np. do transportu czy przechowywania żywności, to nie zmienia to faktu, że klient jest użytkownikiem końcowym w myśl art. 2 pkt 11ac ustawy o opłacie produktowej.

Pojemniki o rozmiarach odpowiadających objętości do trzech litrów będą stanowiły produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego w postaci pojemnika na żywność i jako takie będą podlegały przepisom ustawy o opłacie produktowej, w tym obowiązkowi, o którym mowa w art. 3b ustawy o opłacie produktowej. Zatem Strona sprzedając w jednostce handlu pojemniki na żywność z tworzywa sztucznego o rozmiarach odpowiadających objętości do trzech litrów, będzie obowiązana do pobrania opłaty z art. 3b ww. ustawy, od nabywającego je użytkownika końcowego, który nie prowadzi docelowo dalszej ich odsprzedaży tylko wykorzystuje je np. do przechowywania żywności.

W odniesieniu do pytania i stanu faktycznego nr 2.

Zgodnie z art. 3b ust. 1 ustawy o opłacie produktowej, przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego/hurtowego, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (w tym kubki na napoje, pojemniki na żywność) będące opakowaniami, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty.

Art. 2 pkt 11ac ww. ustawy wskazuje, że użytkownik końcowy to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży.

W sytuacji, gdy Wnioskodawca sprzedaje swoje produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych klientom, którzy nie spełniają definicji użytkownika końcowego w rozumieniu ustawy o opłacie produktowej, to nie jest on zobowiązany do pobierania opłaty z art. 3b ustawy o opłacie produktowej, i nie ma tutaj znaczenia fakt złożenia oświadczenia w tym zakresie lub jego nie złożenie.

W odniesieniu do pytania i stanu faktycznego nr 3.

Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których oferowane są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w zał. nr 6 do ustawy o opłacie produktowej, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego je na potrzeby własne bez dalszej odsprzedaży, pod groźbą administracyjnej kary pieniężnej za jej niepobranie, którą wymierza, w wysokości do 20 000 zł, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej w myśl art. 40a pkt 1 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o opłacie produktowej.

Zgodnie z art. 2 pkt 9e ww. ustawy przez produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych rozumie się produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Odnosząc się do powyższego należy zaznaczyć, że dla uznania, że produkt z tworzyw sztucznych nie spełnia definicji „produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” nie wystarczy spełnienie co najmniej jednej z przesłanek, tj. zaprojektowanie, wprowadzenie do obrotu lub przeznaczenie, potwierdzające zamiar wielokrotnego wykorzystania takiego produktu. Jak wskazano w Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C216 z 07.06.2021 r.) w pkt 2.2.3 „Możliwość powtórnego napełnienia i ponownego użycia produktu”: „Zgodnie z art. 3 pkt 2a dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych opakowanie wielokrotnego użytku oznacza „opakowanie przeznaczone, zaprojektowane i wprowadzone do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jednego cyklu życia wielokrotną rotację poprzez powtarzane napełnianie lub ponowne użycie do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone” (...) Zgodnie z pkt 2 załącznika II do dyrektywy w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, w którym określono wymogi zasadnicze dotyczące opakowań, opakowania wielokrotnego użytku powinny m.in. posiadać

właściwości fizyczne oraz cechy opakowań pozwalające na ich wykorzystanie w określonej ilości rotacji, przy normalnie łatwych do przewidzenia warunkach zastosowania. Szczegółowe warunki zgodności z tymi wymogami określono w europejskiej normie zharmonizowanej EN 13429:2004 Opakowania – Opakowania wielokrotnego użytku. Wymienione w tej normie wymogi dotyczące stwierdzania przydatności opakowań do wielokrotnego użytku są następujące:

- zamiar wielokrotnego wykorzystania opakowania (tj. celowe zaprojektowanie, przeznaczenie i wprowadzenie do obrotu),
- projekt opakowania umożliwiający osiągnięcie wielokrotnej rotacji,
- opakowanie można opróżnić/rozładować bez znacznych uszkodzeń i bez zagrożenia dla integralności produktu, zdrowia i bezpieczeństwa,
- opakowanie można odtworzyć, wyczyścić, umyć, naprawić przy jednoczesnym utrzymaniu jego pierwotnej funkcjonalności,
- obowiązują ustalenia umożliwiające wielokrotne wykorzystanie, tj. ustanowiono i uruchomiono system wielokrotnego wykorzystania.”

Jednocześnie w powyższej normie wskazano na definicje:

- wielokrotnego użycia jako czynności, podczas której opakowanie, przeznaczone i zaprojektowane do przejścia w całym cyklu życia nie mniej niż określoną liczbę przewozów lub rotacji, jest ponownie napełniane i stosowane zgodnie ze swoim pierwotnym przeznaczeniem, z zastosowaniem wyrobów pomocniczych występujących na rynku lub bez nich i umożliwiających ponowne napełnienie opakowania; takie opakowanie wielokrotnego użycia stanie się odpadem opakowaniowym, jeśli nie będzie już dłużej przedmiotem wielokrotnego użycia,
- opakowania wielokrotnego użycia jako opakowania lub elementu opakowania, które było przeznaczone do przejścia minimalnej liczby przewozów lub rotacji w całym cyklu życia, w systemie wielokrotnego użycia,
- przewozu jako przemieszczenia opakowania, od napełnienia/załadowania do opróżnienia/wyładowania; przewóz może być częścią rotacji,
- rotacji jako cyklu, który przechodzi opakowanie wielokrotnego użycia, od napełnienia/załadowania do następnego napełnienia/załadowania; rotacja zawsze będzie obejmować przewóz,
- opakowania przeznaczonego do tego samego celu jako opakowania, po zakończonej rotacji, ponownie używanego zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem, w systemie wielokrotnego użycia,
- systemów wielokrotnego użycia jako postanowienia (organizacyjne, techniczne i/lub finansowe) umożliwiające wielokrotne użycie.

Jak wskazano w normie EN 13429:2004 aby ocenić zasadność zakwalifikowania opakowania do „opakowań wielokrotnego użycia” w warunkach przewidywanego stosowania, pakujący/napełniający powinien zapewnić system odbioru opakowań (umowy organizacyjne, techniczne i finansowe), gdzie system zwrotności opakowań odpowiadać będzie kryteriom systemów określonym w normie (system zamknięty, otwarty i mieszany).

Jednocześnie wskazano na konieczność posiadania deklaracji zgodności w celu wykazania czy opakowanie spełnia kryteria zgodności takie jak:

- biorąc pod uwagę szczególne okoliczności/miejsce użytkowania, opakowanie jest przeznaczone do wielokrotnego użycia,
- projekt opakowania zapewnia, aby jego główne elementy wytrzymały określoną liczbę przewozów lub rotacji w zazwyczaj przewidywalnych warunkach,
- opakowanie może być opróżnione/wyładowane bez istotnego uszkodzenia, poza uszkodzeniami, które mogą być naprawione,
- opakowanie może być przywrócone do użytku zgodnie z Załącznikiem B (czyszczone, myte, poddane naprawie) jakąkolwiek wymienioną metodą i na jakimkolwiek określonym poziomie, i przy zachowaniu możliwości pełnienia swojej funkcji,

- proces naprawy opakowania przeprowadzany pod kontrolą pakującego/napełniającego, jest zarządzany w sposób uwzględniający jego wpływ na środowisko,
- proces naprawy jest dostępny i nadaje się do stosowania do opakowania wielokrotnego użycia, i obejmuje wszystkie istotne etapy wymienione w Załączniku B,
- opakowanie może być ponownie napełniane/ladowane bez zagrożenia naruszenia integralności produktu lub zdrowia i bezpieczeństwa osób odpowiedzialnych za ponowne napełnianie/ladowanie,
- w okolicznościach i miejscach przewidywanego użytkowania są na miejscu dostępne warunki (organizacyjne, techniczne, finansowe), które pozwalają na wielokrotne użycie,
- system wielokrotnego użycia, określony jako właściwy w rzeczywistych okolicznościach stosowania, jest zgodny z jednym z wymagań podanych w Rozdziale 6 ww. normy.

Strona w swoim wniosku w stanie faktycznym nr 3 wskazała, że „Klient końcowy (gospodarstwo domowe) kupuje od Spółki pojemniki na żywność, które mają atest wielokrotności użytku wg. norm EN 12875-1 oraz 12875-2. Klient będzie te pojemniki używał wielokrotnie tj.

przetrzymany w nich żywność, a po jej spożyciu będzie ją mył w zmywarce i ponownie napełniał i przetrzymany w nich żywność. I tak powtórzy kilkanaście cykli. Pojemniki nie są zgodne z normą EN 13429:2004 (...) opakowania, które posiadają certyfikaty wielokrotności użytku, wystawione przez akredytowane laboratoria i dostarczone przez producentów opakowań wymienionych w załączniku nr 6 Ustawy, ale nie spełniają zapisów normy ENI 13429:2004 podlegają opłacie od użytkownika końcowego”.

Strona wskazała, że zakupiony pojemnik na żywność, klient w swoim gospodarstwie domowym, będzie wielokrotnie używał poprzez mycie i ponowne napełnianie na swoje potrzeby.

Odnosząc się do powyższego należy zauważyć, że Strona w swoim wniosku nie potwierdziła, że sprzedawane przez nią opakowania w postaci pojemników na żywność posiadają system wielokrotnego użycia, nie przedstawiła informacji, że istnieje zorganizowany system odbioru tych opakowań (umowy organizacyjne, techniczne, finansowe), w celu ponownego użycia opakowania do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone.

Jednocześnie Strona potwierdziła, że opakowania te nie spełniają normy EN 13429:2004. Stąd nie można przyjąć, że posiadanie dokumentu o możliwości mechanicznego zmywania naczyń kuchennych, kierowania tych opakowań do zmywania przez konsumenta w jego gospodarstwie domowym wyczerpuje definicję opakowania wielokrotnego użytku tj. ponownego napełnienia i wykorzystania do tego samego celu, do którego pierwotnie było przeznaczone np. do napełnienia w jednostce gastronomicznej i oferowania w ramach systemu otwartego, o którym mowa w normie EN 13429:2004.

Stąd nie można uznać, że ww. opakowania jednorazowego użytku stają się opakowaniami wielokrotnego użytku niepodlegającymi pod opłatę z art. 3b ust.1 ustawy o opłacie produktowej, gdyż opakowania wielokrotnego użytku muszą być zwracane do ponownego napełnienia w tym samym celu, zgodnie z ich pierwotnym przeznaczeniem, by były takiego rodzaju opakowaniami.

Trzeba pamiętać, że rolą cytowanych wyżej przepisów jest zmniejszenie stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, kubków na napoje i pojemników na żywność, a rolą przedsiębiorców taka organizacja pracy, wprowadzania do obrotu i sprzedaży, która będzie zgodna z nowymi przepisami mającymi na celu ochronę środowiska naturalnego. W świetle celu ww. dyrektywy polegającego na zapobieganiu powstawaniu odpadów w środowisku w postaci przedmiotów jednorazowego użytku wykonanych z tworzyw sztucznych oraz faktu, że kubki na napoje i pojemniki na żywność należą do najbardziej zaśmiecających przedmiotów, należy zastosować podejście zgodne z dyrektywą i za istotne uznać zapobieganie zaśmiecaniu produktami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, tak by nie unikać stosowania przepisów dyrektywy w prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności.

Stąd Strona, oferując użytkownikom końcowym opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych z certyfikatami wielokrotnego użytku, bez posiadania deklaracji zgodności z normą EN 13429:2004 i bez funkcjonowania na rynku polskim zorganizowanego systemu

wielokrotnego użycia do ponownego napełnienia opakowań w tym samym pierwotnym celu, podlega pod obowiązek poboru, od użytkownika końcowego, opłaty z art. 3b ust.1 ustawy o opłacie produktowej.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionych przez Wnioskodawcę i przytoczonych w treści decyzji trzech stanów faktycznych i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.